

Fra bekymring til smil

Elizabeth Varghese, gift og med to barn, er utdannet spesialpedagog. Hun er født og vokste opp i Madhya Pradesh, før hun flyttet til Delhi, der hun nå bor og underviser barn med spesielle behov.

03.02.2019

Etter at jeg giftet meg flyttet jeg med mannen min nordover, til Delhi, og oppdaget at jeg kom til en helt annen kultur og helt andre omgivelser, langt borte fra der jeg ble født. Som

det skjer med andre i lignende tilfeller, var det ikke lett å venne seg et nytt liv i en ny by. Like etter ble vårt første barn født, og vi var fulle av glede over å ha blitt velsignet med et barn. Men samtidig følte min mann og jeg et desperat behov for veiledning i det å være foreldre. Som alltid hadde Gud en plan, noe jeg har innsett i ettertid.

På den tiden ble jeg kjent med en kollega på skolen der jeg jobbet. Det var hun som introduserte meg for Opus Deis budskap og undervisningen til grunnleggeren, den hellige Josemaría Escrivá. Hans forklaringer av Den katolske kirkes lære om ekteskap og familieliv hjalp meg mye. Det å praktisere det jeg hadde lest og lært av min venninne hjalp meg til gradvis å se noen forandringer i mitt perspektiv på barneoppdragelse og i mitt forhold til min mann og mine slektninger hjemme, samt i min omgang med

mine elever og deres foreldre på skolen.

Nå har vi to barn, og min mann og jeg, sammen med noen naboer og venner, prøver å hjelpe andre nygifte på deres ekteskapelige vei. Vi liker å samle våre venner og deres barn og tilbringe en berikende tid med å dele våre erfaringer.

Noe jeg har lært og som jeg nå prøver å viderebringe til andre er at vi til tider legger for stor vekt på de store tingene i livet, og vi glemmer at det er de små brikkene i et puslespill som til sammen skaper det store bildet. Den hellige Josemaría understreket alltid i sine skrifter, prekener og taler verdien av de små tingene i livet: å takke, å ha orden i hjemmet, å tilgi, å be om unnskyldning, å være presis, å smile...

I mitt yrkesliv har jeg fått gleden av å arbeide med barn med spesielle

behov og deres foreldre. Når jeg underviser dem og omgås dem, lærer jeg også fra dem. Jeg finner personlig disse ordene fra pave Frans meningsfulle og oppmuntrende:

"Familier som med glede tar imot den vanskelige prøvelsen det er å ha et barn med spesielle behov bør verdsettes høyt (...) Hvis familien, i lys av troen, godtar nærværet av personer med spesielle behov, vil de bli i stand til å se og verdsette kvaliteten og verdien i alt menneskelig liv, med dets nødvendige behov, rettigheter og muligheter. Denne tilnærmingen vil fremme omsorg og tjeneste for disse uheldig stilte personene, og vil oppmuntre folk til å nærme seg dem og gi dem omtanke på alle stadier i livet " (Amoris Laetitia, nr. 47)

Som lærer må jeg hjelpe og trene disse barna til å bli del av storsamfunnet, gjøre folk rundt dem oppmerksomme og ikke bare

medfølende, hjelpe foreldrene til å akseptere barnas tilstand og håpe i stedet for å frykte. Alt dette krever innsats, tålmodighet og kjærlighet. Og for at dette skal være i hjertet mitt, som den hellige Josemaría sier, må vi være nær Gud i bønn og stole på hans hjelp i alle situasjoner. Jeg ber om hans forbønn slik at jeg kan sette det ut i livet, med et smil!

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/fra-bekymring-til-smil/> (05.08.2025)